עלון שבועי בעניני פרשת השבוע

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל
בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
בן הצדיק המלוב"ן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי **חיים פינטו** זיע"א

משכיל לדוד

מעלת מידת החסד

"כי אל ארצי ואל מולדתי תלך ולקחת אשה לבני ליצחק" (בראשית כד, ד)

זוהי השבועה שהשביע אברהם את אליעזר, לקחת אשה ליצחק רק מארץ מולדתו שהיא חרן. והקשה הר"ן בדרשותיו, מדוע הצריך אברהם את אליעזר לקחת אשה ליצחק דווקא ממולדתו ולא מבנות ארץ כנען. והרי הללו עובדי עבודה זרה והללו עובדי עבודה זרה, ומה ההבדל ביניהם.

ונראה לתרץ שידע אברהם שאף על פי שגם בחרן עבדו עבודה זרה, מכל מקום הייתה טבועה בהם מידת החסד, ולמי שיש מידת החסד, אפילו שיש לו הנהגות לא טובות סופו שיבנה ויגדל. וכמו שכתוב (תהילים פט, ג) "עולם חסד יבנה". "העולם" הוא האדם בבחינת עולם קטן. לומר, שאם יש באדם חסד - הוא "יבנה" ויגדל, ואת זה היה בחרן ולא היה אצל הכנענים.

בארץ כנען היה את סדום ועמורה, שהחסד והצדקה היו לצנינים בעיניהם. ומי שביקש צדקה או מי שנתן צדקה שם היה מיד נהרג. וכפי שמצינו אצל מלך סדום, שביקש מאברהם שיחזיר לו את הנפשות בשביל לשלוט עליהם, שנאמר (בראשית יד, כא) "תן לי הנפש והרכוש קח לך". וכן אצל עפרון החתי דרשו חז"ל (ב"מ פז, א) מדוע נכתב שמו חסר "עפרן" בלא "ו", לרמז שהיה בבחינת מרבה בדברים וממעט במעשים. שבתחילה אמר לתת את הקבר לקבור את שרה בחינם, ולבסוף לא נתן עד שקיבל סכום עתק של ארבע מאות שקל כסף, ולא עוד אלא שדרש את כל הארבע מאות שקלים בכסף "עובר לסוחר" - שהוא כסף משובח. ובתחילה אמר לאברהם "ארבע מאות שקל כסף ביני ובינך מה היא", ורש"י מפרש ש"ביני ובינך" פירושו - לשנינו שאנחנו אוהבים. ומהיכן התיידדו להיקרא אוהבים, אלא ודאי שבשביל לקבל את הכסף קראו אוהב. וזו אם כן הייתה רשעותו של עפרון, שלא חשב על אברהם שמתו מונח לפניו, אלא מתמקח באופן מביש על המחיר, ולבסוף מקבל מחיר מופקע ומופרז, ורק אז מניח לאברהם לקבור את שרה.

בחרן לעומת זאת, אפילו שהיו רשעים הייתה בהם מידת החסד. אצל לבן כתוב (ילקוט שמעוני בראשית רמז ק"ט) שכאשר שמע שאליעזר הגיע לחרן וכשראה את התכשיטים שעל ידי אחותו רבקה, חמד בעושרו של אליעזר ויצא לקראתו להורגו. ואליעזר, כאשר ראה את לבן יוצא לקראתו בחרב, אמר שם ה' ופרח באוויר עם כל עשרת גמליו. ואז ראה לבן שאינו יכול לו, מיד אמר לו "בא ברוך ה' למה תעמוד בחוץ ואנכי פניתי הבית ומקום לגמלים" (בראשית כד, לב) ורש"י פירש, "פניתי הבית" - מעבודה זרה. ולמה פינה את ביתו מעבודה זרה, אלא ודאי רצה לארח את אליעזר אצלו בבית, וידע שלא יסכים לבוא לבית שיש בו עבודה זרה. וקשה, הרי הוא יצא להילחם בו ולהורגו, ומדוע פינה מראש את העבודה זרה מביתו. אלא שאף בשעה שהלך לעשות מעשה נורא של רציחה, לקח בחשבון שיתכן שלא יוכל על אליעזר, ומיד התעוררה בליבו מידת החסד שהייתה טבועה בו, ופינה את ביתו מעבודה זרה, על הצד שאליעזר ינצל ויוכל לבוא לביתו.

על כן הזהיר אברהם אבינו את אליעזר לחפש אשה דווקא בחרן, שהיה בהם לכל הפחות את מידת החסד. ובאמת אליעזר מצא את רבקה שהייתה צדקת גדולה, שאף על פי שגרה בין רשעים לא למדה ממעשיהם. וראיה - שכאשר הגיע לבאר שבע וראתה את יצחק מרחוק נפלה על פניה, משום שראתה שכינה עליו. וכתוב ברמ"ע מפאנו (עשרה מאמרות, מאמר אם כל חי, ח"ג סי' כ"ט) שיצחק לאחר העקידה לקחו אותו המלאכים ולמדו איתו תורה שלש שנים, ומשום כך זכה להשראת השכינה.

נערות רבקה גם התלוו אליה והן לא נפלו על פניהן, כיון שלא ראו את השכינה. וכמו כן כל בנות באר שבע, שראו את יצחק השכם והערב לא יראו ממנו, כי לא זכו לראות את השכינה שהייתה מרחפת עליו. ורק רבקה שהייתה צדקת זכתה לראות את השכינה ועל כן נפלה על פניה.

מה גרם לרבקה להיות צדקת - הפלגתה במידת החסד. וזה מה שראה אליעזר, כיצד ילדה בת שלש שנים מציעה את עצמה להשקות את כל הפמליא ואת הגמלים, ועם כוחה הדל שאבה וחזרה ושאבה עד שהגמלים כילו לשתות. וחישבתי ששאבה לכל גמל לפחות מאה ליטרים, שזהו כמות המים ששותה גמל אחד, כפול עשרה גמלים, נמצא ששאבה לגמלים כמות מרובה מאוד, מלבד מה ששאבה לאנשים. ומידת החסד שהייתה טבועה בה נתנה לה את הכוח לשאוב כמויות עצומות אלו. ולכן זכתה שמיד כשהגיעה לבית יצחק הייתה לה את ברכת שרה אמנו בחלה, בנר ובענן (ב"ר ס, ט"ז) .

חז"ל אומרים (ב"ר ס, ח) "יפה שיחתן של עבדי אבות יותר מתורתן של בנים", הרי כמה וכמה פרשיות שנתלים בהם הרבה גופי תורה נכתבו ברמז ובקיצור, ואילו את שיחתו של אליעזר עבד אברהם כתבה התורה באריכות ובכפילות. ויש להבין מה יש בשיחתו של אליעזר יותר משאר גופי תורה.

ויש לומר שבפרשה זו של שיחת אליעזר טמונים יסודות מידת החסד שעליהם העולם עומד, ולכן חיפש אשה בעלת חסד, ובחן אותה לפרטי פרטים ודקדוקים של חסד. ומזאת הסיבה נכתבו באריכות ואפילו בכפילות, מעשה החסד של רבקה אמנו.

את גודל מעלת מידת החסד רואים אצל אברהם אבינו, כאשר היה כואב ביום השלישי למילתו ולא היה יכול לקום ממיטתו מחמת הכאבים. הקב"ה בראותו זאת בא לבקרו ביקור חולים, ובכל אופן בזמן שראה את שלושת הערבים ניצבים בפתח האוהל, שכח את מכאוביו ורץ לקראתם. ובמשך יום שלם ראה הקב"ה את מעשה גמילות החסדים שהיה עושה אברהם עם האורחים, כדי להכניסם תחת כנפי השכינה, וראיה מכאן שגדולה הכנסת אורחים יותר מקבלת פני שכינה. ואת זה למד אברהם מהקב"ה בעצמו. כי הרי אברהם היה בטל כולו וכמו שאמר - "ואנכי עפר ואפר" (בראשית יח, כז), ובכל אופן בא ה' לבקרו בשביל לגמול איתו חסד וליטול ממנו אחד משישים מחוליו.

כז' חשון תשפ"ז 1362

פרשת חיי שרה

שבת מברכין
המולד: ליל שלישי, בשעה 10 בערב, 27 דקות ו3 חלקים

	ירושלים	תל אביב	חיפה	באר שבע
כניסה	16:10	16:26	16:18	16:20
יציאה	17:23	17:24	17:23	17:25
רבנו תם	17:57	17:58	17:56	18:00

הילולא דצדיקיא

כז' חשון
רבי שאול חבה

כח' חשון
רבי אור שרגא

כט' תשרי
רבי ידידיה מונסנגו

א' כסליו
רבי יוסף שמואל מקראקא

ב' כסליו
רבי אהרן קוטלר
ראש ישיבת לייקווד

ג' כסליו
רבי יוסף דוד

חזק וברוך

להרגיש בצער הזולת

בפרקים הקודמים בארנו, כי אהבת הזולת והגאולה - צועדות שלובות זרוע, השבוע נפנה את המבט לסיפור מופלא שאותו סיפר הרב אהרון מרגלית שליט"א, ויש בכוחו להמחיש עד כמה לב רגיש יודע להרגיש בצער הזולת.

היה זה לפני מספר חודשים. התבקשתי לרכוש מספר מוצרים שהיו חסרים בבית, לפיכך ירדתי למכולת השכונתית עברתי בין המדפים ומילאתי את העגלה עם הפריטים הנדרשים. כשסיימתי לקחת את כל המוצרים המופיעים ברשימת הקניות, צעדתי לכיוון הקופה. ומאחר ומדובר במכולת שכונתית, באותה שעה הייתה שם קופאית אחת בלבד והתור לא היה קצר. על אף שמיהרתי מעט, לא הייתה לי ברירה, ולפיכך תפסתי את מקומי בתור והמתנתי בסבלנות, עד שיגיע תורי.

לפני נעמד יהודי בן תורה עם שקית קטנה, בה הכניס מספר מוצרים בודדים. התור התקדם לאט, וכולנו המתנו דקות ארוכות. ואז כאשר סוף כל סוף הגיע תורו של אותו יהודי שעמד לפני להעביר את חפציו בקופה הוא עזב לפתע את התור במהירות, הניח את השקית עם המוצרים, שאותם ביקש לרכוש בצד ויצא מהמכולת.

אף אחד מהקונים שנכחו בחנות לא הבין לפשר מעשיו, הרי הוא המתין כמונו דקות ארוכות, ומדוע דווקא כשהגיע לבסוף תורו, הוא החזיר את הדברים ויצא מהמקום?

אף אחד לא הבין לפשר מעשיו, אך מאחר שאותו אחד ויתר על תורו, לפיכך הגיע תורי, ואני התחלתי בהוצאת המוצרים מתוך העגלה והעברתם בקופה. לאחר קבלת החשבון שילמתי על הקנייה ויצאתי מהמכולת. והנה, ביציאה מהמכולת רואה אני את אותו יהודי עומד וממתין בחוץ. אני מביט בו ומסתקרן כולי להבין למעשיו התמוהים. לבסוף לא יכולתי יותר להתאפק, ניגשתי אליו ושאלתי אותו: "רבי יהודי, אוכל לשאול אותך בבקשה שאלה אחת קטנה"? "בבקשה", השיב הלה. "אנא ממך, אל תסתיר ממני דבר. ברור שיש דברים בגו - מדוע עזבת את התור בפתאומיות והחזרת את המוצרים, שביקשת לרכוש? הרי בדיוק הגיע תורך, אחרי שחיכית כל כך הרבה זמן, ומדוע דווקא אז יצאת מן החנות?"

מיודענו הרכין את ראשו בענווה ואמר: " היות ששאלת - אסביר לך מדוע כך נהגתי.

"רעייתי הבחינה, כי חסרים בבית מטרנה וטיטולים לתינוק הקטן שלנו, היא ביקשה ממני שארד אל המכולת ואביא כעת את המוצרים. איני יודע אם הבחנת, אבל באותו הרגע שבו הגיע תורי להעביר את החפצים בקופה, הודיעה הקופאית לאחראי המשמרת באותה שעה, כי היא סיימה את עבודתה להיום, והמשמרת שלה הסתיימה, והיא ממהרת לשוב לביתה לאחר יום מעייף. היא קמה ממקומה ויצאה מן החנות, ובמקומה ביקש אחראי המשמרת מאחת העובדות שתתפקד כקופאית במקומה. עובדת זו היא תושבת שכונתנו, והיא ישבה כעת בקופה וחיכתה שאעביר את מה שרכשתי, אך אותה אישה ידועה לכל בשכונתנו כאחת אשר שנים רבות כבר לא זכתה לילדים, וכבר שנים רבות שהיא מפצירה, בוכה ומתפללת לבורא עולם, שיזכה אותה בפרי בטן".

"מיד כשראיתי אותה, הבנתי וידעתי כי בעת שאעביר לידה את המטרנה והטיטולים בקופה, צער גדול ימלא את ליבה ויעלה עד לשמיים. אין לי צל צלו של ספק, שלהחזיק טיטולים ומטרנה בידיים, כשאין לך ילדים, ואת כמהה עד עמקי נשמתך לכך - וזה הכאב המר ביותר! על כן עזבתי מיד את הקופה והנחתי את הדברים בצד, כדי שהיא לא תבחין בדבר, ובלבד שלא לגרום צער לאותה אישה. את המצרכים אקנה במקום אחר".

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א

הניסיונות של אברהם אבינו מחזקים אותנו

"ותמת שרה בקרית ארבע היא חברון בארץ כנען ויבא אברהם לספוד לשרה ולבכותה" (בראשית כג, ב)

כתוב במדרש (תנחומא וירא פכ"ג) ששרה מתה מחמת שבא אליה השטן ואמר לה שאברהם עקד את בנה יצחק וכמעט הרגו, ומרוב צער נפלה ומתה.

אברהם אבינו עמד בניסיון העקידה בגבורה, על אף שרחמי האב על הבן גדולים, וכמו שמצאנו במדרש (ילקוט שמעוני מלכים ב', רמז רנ"ב) שצדקיהו המלך, האחרון למלכי יהודה, היו לו עיני ברזל שלא היה ניתן לפגוע בהן. וכשהוגלה לבבל רצה נבוכדנצאר לנקר את עיניו, ועל כן שלח לשחוט את בניו לפניו. והתחיל צדקיהו לבכות מרוב רחמים ועיניו נחלשו, ואז יכולים היו לנקר את עיניו. ואף על פי כן כבש אברהם את רחמיו, וכמו שכתוב "וילכו שניהם יחדיו" (בראשית כב, ו), לומר שלב שניהם של אברהם ושל יצחק, היו שווים לקדש את שמו של ה', ועמד אברהם לשחוט את בנו יצחק. ואפילו לאחר שאמר לו ה' - "אל תשלח ידך אל הנער", אמר אברהם שלכל הפחות יעשה לו מום קטן או אפילו להטיף ממנו דם, והרי כבר יכול היה לשמוח, על מה שציוה אותו ה' לא ליגע ביצחק ומדוע רצה לחבול בו.

והביאור בזה שצדיקים המתחילים במצווה לא רוצים להפסיק, עד שאמר לו ה' - "אל תעש לו מאומה" כי ממנו אני מוציא אומה גדולה. וזהו לימוד בשבילנו, שכאשר אנו מתחילים במצווה עלינו להתמסר לקיומה.

אברהם אבינו כשכבר היה יכול ללכת אל ביתו ברוב שמחה שעמד בניסיון הגדול, וגם בנו נשאר בחיים, הגיע לביתו ושם התבשר שמתה אשתו, ולא עוד, אלא שמתה בסיבת העקידה. וודאי שאדם מן השורה היה מתרעם תרעומת גדולה, שלא זו בלבד שעמד בניסיון גדול כל כך, הרי שגם הצטער צער נורא בפטירת אשתו, וכי "זו תורה וזו שכרה". אבל אברהם אבינו לא התרעם כלל, אלא מיד התעסק בענין קבורתה ובא "לספוד לשרה ולבכותה". ובנוגע לבנו יצחק, לקח אותו לישיבת שם ועבר. ואברהם לא ספד לשרה מפני צערו הפרטי, אלא ספד אותה על שהייתה צדקת גדולה עד מאוד, כמו שכתוב בחז"ל על הפסוק "ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים" (בראשית כג, א), "בת מאה כבת עשרים בלא חטא" (ב"ר נח, א) וזהו הפסד גדול לעולם, והשאירה חלל גדול במותה.

במדינת ונצואלה היה משבר כלכלי חמור. וודאי שכל היהודים התפללו הרבה לה', שיחזק אותם שוב בכלכלתם. והמצב לא נהיה יותר טוב, כי אולי עדיף שאין הרבה חומריות, כי כאשר יש כלכלה משגשגת ממילא יש התדרדרות רוחנית, ולכן אולי עדיף להם עניות מאשר עשירות. ולמעשה, מאז שכלכלת ונצואלה נתונה במשבר, הרוחניות החלה לקפץ הרים וגבעות, והרבה אנשים חזרו בתשובה. וכמו כן היו בחירות לנשיאות ארצות הברית, והיהודים התפללו שמועמד אחד יעלה, וגם אני התפללתי בתוכם. והקפדתי להדגיש בתפילתי שרק בתנאי שיהיה זה טוב ליהודים. כי מי יודע אם זה שחושבים עליו שתהא דעתו טובה על היהודים, באמת יהיה טוב ליהודים מבחינה ביטחונית ורוחנית.

פעמים באים אלי לבקש ברכה על הצלחה בזכייה בלוטו, או להצליח ברישיון נהיגה וכדומה, ואני אומר - מי יודע אם זה טוב לך, שמא אם תזכה בלוטו תרד ברוחניות, או חס ושלום, אולי תעשה תאונה אם תזכה ברישיון הנהיגה. על כל פנים, על האדם להשתדל לקבל את גזירות ה' באהבה, ולכן "מברכין על הרעה כשם שמברכין על הטובה" (ברכות מח, ב), כיון שברעה זו שבאה על האדם, יש בה בודאי טובה שהאדם אינו רואה בכלל, וטוב לו להודות לה' אף על הרעה.

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

איך מבררים על שידוך?

"ואבא היום אל העין" (בראשית כד, מב)

רש"י במקום מציין שאליעזר מדגיש שהוא בא היום, כדי לרמוז על מעשה נס שאירע לו: "ואבא היום - היום יצאתי והיום באתי, מכאן שקפצה לו הארץ".

ובאמת מדוע היה צורך בקפיצת הדרך?

ביאור נחמד לכך מובא בהגדה של פסח 'ומתוק האור', על ידי הסיפור הבא:

הצעת שידוך מכובדת התגלגלה לפתחו של רב חשוב בעבור בנו - בתו של גביר גדול, שהבטיח סדור מלא מכל הבחינות. מאחר שהגביר גר בעיר רחוקה, קמו הרב ובנו, עלו על עגלה והחלו בנסיעה. כאשר הגיע הלילה, נכנסו לפונדק בדרך. ועם בוקר, טרם צאתם להמשך המסע, נגשו לבעל האכסניה והתעניינו האם הוא מכיר את הגביר ר' משה?

"אני מכיר" אישר להם בעל הפונדק. "מה יש לך לומר עליו?" בררו.

"מה אומר לכם על ר' משה? כאשר אני מושיט לו את ידי ל'שלום עליכם', אני ממהר לספור את אצבעותי, כדי לוודא שאף אחת מהן לא נשארה אצלו... הוא נוכל, רמאי, גנב ושודד". והוא הוסיף ותאר להם עוד ממעלליו של הגביר הנודע, עד שהשתכנעו למשוך ידיהם מן הענין ולשוב הביתה כלעומת שבאו.

בדרך חזור אמר הרב לבנו: "כעת הבנתי לשם מה היה זקוק אליעזר לקפיצת הדרך, כשהלך לחפש אשה ליצחק. תאר לעצמך שהוא היה הולך רגלית, מגיע לאיזושהי אכסניה ומתעניין על לבן ובתואל. מה היו אומרים לו? לבן, חוץ מהשם שלו, כולו שחור. בתואל נקרא על שם גנאי. השידוך אפוא לא היה יוצא אל הפועל...

לכן דאג הקב"ה לקפיצת הדרך. כך שאליעזר יגיע מיד למקום, בלי לברר מאומה לפני כן!

בענין זה מסופר על מרן הרב אלישיב זצ"ל ששהה בבית ההבראה בנתניה - ומה עשה שם? למד ולמד ולמד, ברציפות והתלהבות, בנעימה ובזמרה. קם כהרגלו בשתים לפנות בוקר והחל ללמוד בהתלהבות.

כששמע שאחת הנופשות, אשת אחד מראשי הישיבות סחה, שקול הלמוד הפריע לה לישון. מיד הגיב: "היא באמת צודקת, זה בית הבראה, היא באה לכאן לנוח". וכל לילות שהותו שם גרס בלחישה!

עשרות שנים חלפו, והנכד של הרב אלישיב זצ"ל עלה להיוועץ בו. הציעו לבנו את נכדתו של ראש ישיבה מפורסם. והנה רק הזכיר את שמו קפץ הסבא וקבע: "איננו יכולים להיות מחותנים"

"מדוע?" תמה הנכד. ואז סיפר לו הרב, שהסבתא אשת ראש הישיבה, הפריע לה בשעתו קול הלימוד הערב, ותבעה להנמיכו. ומכיוון שכך, מסתבר שבאותו בית הילדים לא גדלו על ברכי אהבת התורה. מחותנים כאלו, אינם עבורנו!

במה מפטירין

הפטרת השבוע: "והמלך דוד זקן בא בימים" (מלכים א. א)

הקשר לפרשה: "והמלך דוד זקן בא בימים", וכן בפרשה נאמר: "ואברהם זקן בא בימים". וכמו כן בהפטרה מובא שדוד מסר את המלוכה לפני מותו לשלמה בנו, כפי שמסופר בפרשה שאברהם נתן את כל אשר לו ליצחק.

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר
הגה"צ רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א

הייחוס כלי לעבודת ה'

לא פעם פוגש אני יהודי עם הארץ המתפאר בהיותו צאצא לשושלת רבנים חשובה. משפחתו בעלת עבר תורני מפואר והוא בעל ייחוס רב, ומשום כך הוא בטוח כי ייחוס זה יעמוד לו לזכות בעולם הבא, כשהוא מצדו אינו משקיע כל מאמץ בעבודת ה' ועסוק בהבלי העולם הזה ובתאוותיו.

ובדידי הווה עובדא, ובא לפניי יהודי כשפניו שוחקות כאילו היינו מכרים ותיקים. כשהבחין בהבעת פניי שאינני מזהה אותו, שאל בתמיהה:"כיצד ייתכן שהרב אינו מכיר אותי? והרי אני בנו של צדיק פלוני, ואף סבי היה צדיק אלמוני. צדיקים אלו היו גדולים ומפורסמים ולא ייתכן שכבוד הרב אינו מכיר אותם!"

בשומעי את דבריו השבתי לו: "שמעתי אודות אביך הצדיק, ואף הכרתי את סבך שהיה גדול בתורה. אותם אכן מכיר אני בזכות התורה שלמדו, אולם אותך איני מכיר! עליך טרם שמעתי! ואיך תתפאר בזהות אבותיך בזמן שרחוק אתה מצדקותם מרחק רב"?

תפקיד היהודי בעולם הזה הוא לעמול בעבודת ה' ולהתאמץ לקנות את התורה ואת מצוותיה.כך תעמודנה לו זכויותיו בעולם הבא ונשמתו תזכה לישב לצד נשמות אבותיו הצדיקים. ואל יסמוך רק על זכות האבות שבידו, שאינה מבטחת אותו מפני הפורענות.

אמנם שגורה על לשוננו המשאלה "מתי יגיעו מעשיי למעשי אבותיי", אך מקומה של אמירה זו הוא רק כאשר ייחוס האבות מצטרף לעבודת ה' של הבנים. אולם כאשר הצאצאים מתפארים בייחוסם ללא כל חיבור רוחני לשורשיהם המפוארים - הדבר מכאיב לאבותיהם הקדושים ומבייש אותם בעולם העליון.

התורה אינה עוברת בירושה

באחד הימים נתבקשתי לבוא ולשאת דברים בשעת חצות הלילה באחת הישיבות הקדושות.

כשהגעתי למקום חשתי התרגשות גדולה למראה ארבע מאות הבחורים השוקדים על תלמודם ועוסקים בתורה. אנשי הצוות של הישיבה הצביעו מתוכם על שלושה בחורים שבעבר היו רחוקים מתורה ומצוות, וכעת זכו לחזור בתשובה שלימה.

עוד אמרו אנשי הצוות שכל אחד משלושת הבחורים המדוברים הינו צאצא והמשך לאחד משלושה צדיקים, עמודי עולם אשר העם היהודי הוגה רבות בספריהם הקדושים.

צמרמורת חלפה בגופי כשראיתי אותם, זכות אבות גדולה נפלה בחלקם להיות צאצאיהם של אנשים גדולים כל כך. אולם מנגד, לימדונו חז"ל שהתורה אינה עוברת בירושה מאב לבן, אלא כל דור צריך לעמול ולהתייגע בה בעצמו כדי לזכות בה.

אמנם אדם שעמל בתורה - יש בכוחה של זכות אבות לסייע בידו, אך בחורים אלו, עד שלא שבו בתשובה- זכות אבותם לא עמדה להם כלל ולא הגנה בעדם. ואילו עתה, כששבו לתורת ה' ולאמונה בו, בודאי זכויות אבותיהם הקדושים מסייעות בידם לראות ברכה בעמלם.

זכור לטוב

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

ברוך המקום ברוך הוא שבחר בחכמים ובתלמידיהם ובתלמידי תלמידיהם ומקיים עליהם במדה שאדם מודד בה מודדין לו, כשם שהם יושבים בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ובכל מקום שהוא פנוי להם וקוראים ושונין לשם שמים ויראה בלבבם ומחזיקין דברי תורה בפיהם ומקיימין עליהן הפסוק (איכה ג) "טוב לגבר כי ישא עול בנעוריו" וגו', כך כביכול אפיילו אם הם ישאלו את כל העולם כולו בשעה אחת הוא נותן להם מיד, שנאמר (תהלים ב) "אספרה אל חק ה' אמר אלי בני אתה וגו' שאל ממני ואתנה גוים נחלתך ואחזתך אפסי ארץ". אבל מדת הרשעים אינו כן, שנאמר (שם א) "לא כן הרשעים כי אם כמוץ אשר תדפנו רוח".

ברוך המקום ברוך הוא שאין לפניו משוא פנים, כשם שהרשעים מספרים לשון הרע ועולה עד כסא הכבוד, כמו כן יורדין מלאכים מפני הגבורה ונוטלין אותן הרשעים ומשליכין אותן לתוך עומקה של גיהנם, באותה שעה משיבה גיהנם ואומרת לפני הקדוש ברוך הוא; רבונו של עולם, אין לי יכולת לפרוע להם דיי כפי עונש שלהם, ואין כל העולם כולו יכול ליתן להם די פורענותם. והלא בעל הלשון הרע הזה חטא מן הארץ עד לרקיע, אלא שגר בו חיציך מלמעלה תחלה ואחר כך יקבל ממני גחלי רתמים מלמטה, שנאמר (תהלים ק"כ) "מה יתן לך ומה יוסיף לך לשון רמיה חצי גבור שנונים עם גחלי רתמים". ואין גבור אלא הקדוש ברוך הוא יתברך שמו לעולם ולעולמי עולמים, שנאמר (דברים י') "הא-ל הגדול הגבור והנורא". גבור הוא ועושה נוראות. ואומר (ישעיה מ"ב) "ה' כגבור יצא".

הרשעים גמורים, הרי הן בתוך הגיהנם כציר ומורייס בתוך הקדירה, מה קדירה זו כיון שנותנין בתוכה ציר או מורייס מיד היא נחה, כך הגיהנם כיון שנותנין בה פושעי ישראל מיד היא נחה. כיצד, כשהיא מתרגשת אומר לה הקדוש ברוך הוא למה ועל מה את מתרגשת, אמרה לפניו רבונו של עולם תן לי המכירין בה ועוברין עליה. והיה הקדוש ברוך הוא משיא לגיהנם בדברים ואומר לה, שמא אין לך מקום אל פושעי ישראל.

באותה שעה אמרה גיהנם לפניו; רבונו של עולם, והלא נשבעת לי להרחיב אותי, שנאמר (ישעיה ה) "לכן הרחיבה שאול נפשה ופערה פיה לבלי חוק" וגו'. ואין לכן, אלא שבועה, שנאמר (שמואל א, ג) "ולכן נשבעתי לבית עלי". ומה תלמוד לומר "וירד הדרה והמונה" (ישעיה ה), אלו שעוברין עבירה בחדרי חדרים במקום הטמון ואומר מי רואני ומי יודעני, שנאמר (שם כ"ט) "והיה במחשך מעשיהם ויאמרו מי רואנו ומי יודענו", ואומר (תהלים צ"ד) "ויאמרו לא יראה י-ה ולא יבין אלהי יעקב". ואומר (יחזקאל ח) "הראית בן אדם אשר זקני בית ישראל עושים בחשך וגו' כי אומרים וגו' עזב ה' את הארץ".

ברוך המקום ברוך הוא שאין לפניו משוא פנים, כשם שהם עוברין עבירות בחדרי חדרים ובמסתרים ובמקום חושך וטמון, כך הקדוש ברוך הוא יחפש עוונותיהם מתוך אורות ונרות, שנאמר (צפניה א) "בעת ההיא אחפש את ירושלים בנרות ופקדתי על האנשים הקופאים על שמריהם האומרים בלבבם לא יטיב ה' ולא ירע" לכך נאמר הדרה.

דבר אחר, הדרה, אל תקרי הדרה אלא חזרה שחוזרין על העבירות ועושין אותן כמה פעמים, לכך נאמר הדרה. מאי המונה, אלו שהולכין המונים המונים, חמשה חמשה ועשרה עשרה, וגונבים וגוזלים ומונים זה בפני זה ואין להם בושה לא מפמליא של מעלה ולא מפמליא של מטה ונשבעין לשקר ומכחישין בב"ד, לכך נאמר המונה.

ומה שאונה, זה שלום, כל אותן דברים אינן עושין אלא מתוך השלום, לכך נאמר שאונה. ומאי ועלז בה, זה הגיהנם שמשמח ברשעי ישראל, ואז הרי היא נחה מיד. ואתם צדיקי עולם שעשיתם לי רצוני בתורתי בכל יום ויום בואו וראו במפלתן של רשעים גמורים שבישראל וברשעי עכו"ם מכחישי התורה. כמו כן הוא שנאמר (ישעיה מ"א) "תזרם ורוח תשאם וגו' ואתה תגיל בה' בקדוש ישראל תתהלל".

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה"
לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

בעל גבורות

פעם אחת הגיע תורו של אדם בשם ר' ישועה דרעי לשמש את הצדיק. לאחר שהרב הודיע לו על כך שהוא ישמש אותו במשך כמה ימים, הגיע לפתע יהודי עשיר שהיה איש אלים ואמר לישועה: אני רוצה כעת לשמש את הרב. לכן, תישאר אתה בביתך ואני אשמשנו.

ישועה תמה על פשר הדבר: זה עידן ועידנים אני ממתין לשמש את הרב ואתה פתאום רוצה ליטול זאת ממני?!

אותו עשיר השיב לו בדברי תקיפות: אם לא תיתן לי לשמש את הרב אכה אותך מכות נמרצות. ישועה פחד מאיומי העשיר והסכים למלאות את בקשתו.

לאחר יום אחד חזר העשיר אל ישועה וביקש ממנו סליחה. "אני לא יכול לשמש את הרב, זו עבודה מאד קשה" אמר העשיר.

למה? - שאל ישועה. ואותו גביר סיפר לו דברים כהוייתן:

כשהתחלתי לשמש את הרב שאל אותי הרב: למה אתה רוצה לשמשני, כדי שתכיר הרבה אנשים? או כדי שתוכל לאכול הרבה (שכן כידוע, רבי חיים היה נכנס לבתים רבים כדי לגבות צדקה לעניים, ובכל מקום הגישו לו מיני מזונות, רבי חיים היה טועם מעט, ואת הנותר היה מצוה על משמשו לאכול) ואני השבתי לו - מספר הגביר - שאינני רוצה לאכול כלל.

במשך כל אותו היום עברו על העשיר צרות רבות והוא התעייף מאד, כי כל עייפותו באה מאת ה', על שנטל את מקומו של אדם אחר. ובלילה פנה אליו רבי חיים ואמר לו: ה' נתן לך גבורה כדי שתעבוד אותו ולא כדי שתהיה אלים ותזרוק אדם אחר. תחזור למקומך ואל תעז יותר לבוא לשמשני, וליטול מקום של אדם אחר.

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו
כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית	צרפתית
+16467853001	+972587929003
ספרדית	**עברית**
+541141715555	+972585207103

טעמו וראו כי טוב ה'

בסיעתא דשמיא, מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר **רבי דוד חנניה פינטו** שליט"א **בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית**

באתר קול הלשון ובמספר ישיר:

0733-718-144

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים